

Arrest

nr. 67 350 van 27 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN BORTEL, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 februari 2006 het Rijk binnen en diende op 22 december 2010 een asielaanvraag in. Op 17 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*U bezit de Ethiopische nationaliteit en werd op 14 januari 1978 geboren te Addis Abeba. Op 13 februari 2006 diende u een **eerste asielaanvraag** in. Op 13 maart 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) beslist dat uw asielaanvraag onontvankelijk is wegens 'kennelijk ongegrond'. U tekende op 15 maart 2006 dringend beroep aan tegen deze beslissing en op 21 april 2006 werd u gehoord door het CGVS. Op 19 mei 2006 nam het CGVS een bevestigende beslissing*

van weigering van verblijf. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State. Op 24 maart 2010 werd uw beroep verworpen door de Raad van State. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong. Op 22 december 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. U legde nieuwe elementen voor bij de DVZ om uw asielrelaas te staven, namelijk drie politieconvocaties (met nummer A/A/P/K/636/97 dd. 20/7/2005, nummer AAP.C.092533 dd. 27/8/2007 en met nummer E.F.P.C.06453/00 dd.14/1/2008), uw geboorteakte (met nummer 028648) en uw rijbewijs (met nummer 215872). Tijdens het interview op 31 maart 2011 legde u nog een foto van uzelf in 'Leerpunt magazine' en een foto van uw dochter C.Y.voor. Tijdens uw verklaringen voor het CGVS bij uw tweede asielaanvraag (dd. 31/3/2011), gaf u aan dat u in april – mei 2010 (Miyaziya 2002 Ethiopische Kalender (hierna EK)) contact had met uw vader. Hij vertelde u dat er convocaties waren toegekomen en dat u niet moet terugkeren naar Ethiopië, omdat de Ethiopische regering u zal doden.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist werd dat uw asielaanvraag onontvankelijk is wegens 'kennelijk ongegrond'. Op 19 mei 2006 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, daar er geen geloof gehecht werd aan uw politieke betrokkenheid en bijgevolg aan de door u beweerde daaruit volgende problemen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en op 24 maart 2010 werd uw beroep 1 door de Raad van State verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt. Verder verklaarde u dat u in april – mei 2010 (Miyaziya 2002 EK) contact had met uw vader en dat hij u vertelde dat er convocaties waren toegekomen (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd waarom u zolang wachtte om uw vader te contacteren, gaf u aan dat u zijn telefoonnummer niet had en dat uw situatie in dit land niet leuk was en dat u hem daarom niet probeerde te contacteren. Dit is geen afdoende verklaring waarom u niet eerder trachtte u te informeren bij uw familieleden over de nasleep van uw problemen in Ethiopië, hetgeen redelijkerwijze wel van u mag verwacht worden, des te meer daar u omwille van deze problemen uw land moest ontvluchten. Dat u hebt nagelaten dit te doen, relateert in ruime mate de door u aangehaalde vrees voor vervolging in Ethiopië. Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u aanhaalde om uw beweerde vervolging in uw land van oorsprong te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Met betrekking tot uw **geboortecertificaat** en uw **rijbewijs** dient gesteld te worden dat ze niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen herstellen. Deze documenten tonen immers uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Bovendien dient de bedenking gemaakt te worden dat u vertelde dat u eind 2006 aan Z. vroeg om uw geboortecertificaat en rijbewijs op te sturen (gehoor CGVS, p.5). Dus pas nadat u, zoals u zelf ook aangaf, een negatieve beslissing had gekregen van de DVZ en de bevestiging hiervan door het CGVS (gehoor CGVS, p.5). Het is op zijn minst bevreemdend dat u niet eerder probeerde deze documenten te verkrijgen om ze voor te leggen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Toen u gevraagd werd waarom u het geboortecertificaat, het rijbewijs en de **politieconvocatie van 2005** niet eerder probeerde in handen te krijgen en indiende tijdens de eerste procedure aangezien al deze documenten dateren van voor 2006, repliceerde u dat u het vroeg maar dat ze niet op tijd toekwamen (gehoor CGVS, p.5). Voordien tijdens hetzelfde gehoor, zoals hierboven reeds aangehaald werd, vertelde u echter dat u pas eind 2006 stappen ondernam om de documenten in handen te krijgen. Toen u gevraagd werd waarom u – bij uw eerste asielaanvraag – niet aangaf dat deze documenten in Kenia waren, gaf u aan dat u de documenten niet belangrijk vond en er het belang niet van kende (gehoor CGVS, p.5). Het is echter weinig geloofwaardig dat u zich niet gerealiseerd zou hebben, dat het kunnen voorleggen van documenten die uw identiteit kunnen staven en het kunnen voorleggen van een politieconvocatie die de door u aangehaalde vervolging zouden kunnen staven belangrijk kon zijn voor de uitkomst van uw asielaanvraag. Met betrekking tot de **politieconvocaties** die dateren van 20/7/2005, 27/8/2007 en 14/1/2008 dient het volgende te worden opgemerkt. U was niet in het bezit van het origineel van de convocaties. U verklaarde hieromtrent dat het origineel bij uw vorige advocaat is (zie gehoor CGVS, p.4). Uw advocaat merkte bovendien op dat jullie zouden proberen zo spoedig mogelijk

de originele convocaties voor te leggen die zich nog bij uw vorige advocaat bevonden zoals u verklaarde (gehoor CGVS, p.7). Tot op heden bezorgden noch u noch uw advocaat de originele convocaties aan het Commissariaat-generaal. U stelde het Commissariaat-generaal enkel in het bezit van de kopies van deze convocaties waarvan de bewijswaarde alsdanig erg gering is daar de authenticiteit onmogelijk nagegaan kan worden en dergelijke stukken manipuleerbaar zijn. Bovendien dient in de kantlijn opgemerkt te worden dat de convocaties stellen dat u op 30 juni 2005 ontsnapte uit de gevangenis terwijl uit de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde blijkt dat u op 29 juni 2005 ontsnapt bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 21 april 2006, p.20). Verder gaf u zelf aan dat de drie convocaties (dd. 20/7/2005, 27/8/2007 en 14/1/2008) allen verband houden met de problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag (dd. 13 februari 2006) aanhaalde (gehoor CGVS, p.5) én die reeds werden beoordeeld (supra). De convocaties (dd. 20/7/2005, 27/8/2007 en 14/1/2008) op zich kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas – u beweerde vervolgd te zijn omwille van uw politieke betrokkenheid – niet herstellen daar ze enkel bijgebracht kunnen worden ter ondersteuning van het door u ingeroepen feitenrelaas. Ze kunnen echter op zichzelf een volstrekt ongeloofwaardig relaas niet in zijn geloofwaardigheid herstellen. Verder legde u tijdens het interview op het CGVS (dd. 31 maart 2011) nog een **foto van uzelf** in 'Leerpunt magazine' en een **foto van uw dochter** C.Y. voor. Deze documenten zijn verder niet relevant in het kader van uw asielrelaas en voegen niets toe dat een ander licht zou kunnen werpen op de beslissing die voordien genomen werd in het kader van uw eerste asielaanvraag. **Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als "Enig middel" de "Schending van artikel 48/3 en 48/4 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginself" in.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dient te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste asielprocedure Ethiopië te zijn ontvlucht omdat hij er vervolging vreesde omwille van zijn politieke sympathieën voor de AAPO, later de CUD. Zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke hiaten, vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. In het kader van zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in dezelfde asielmotieven van zijn eerste asielaanvraag en legt nieuwe documenten neer, met name fotokopieën van drie convocaties, zijn geboorteakte en rijbewijs, een uittreksel van een promotiefolder van "*leerpunt Vlaanderen*" waarin hij wordt afgebeeld, en een foto van zijn dochter.

3.3. Het volstaat niet om louter documenten neer te leggen. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn immers slechts één element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Uit het administratief dossier blijkt dat bij de beoordeling van verzoekers eerste asielaanvraag kwam vast te staan dat verzoekers asielrelaas manifest ongeloofwaardig voorkomt en verzoekers verklaringen geenszins konden overtuigen. Verzoeker voert thans geen nieuwe elementen aan die de ongeloofwaardigheid van de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde, kunnen vitiëren. Zo verklaart verzoeker niet waarom enig geloof zou moeten worden gehecht aan de neergelegde politieconvocaties en laat hij onder meer na toe te lichten waarom de politie hem jaren na zijn vertrek nog zou willen horen, of hoe en waarom deze documenten in Kenia bij "een vriend" beland zijn. Dergelijke hiaten kunnen bezwaarlijk de authenticiteit van de stukken ondersteunen. Verzoekers verklaringen bij zijn tweede asielaanvraag niet naar Ethiopië terug te kunnen keren "*omdat ze graag onschuldige burgers doden*" (gehoorverslag CGVS, p. 4), zijn overigens in strijd met zijn verklaringen bij zijn eerste asielaanvraag om politieke redenen in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten te staan.

Daargelaten dat verzoeker enkel fotokopieën van de politieconvocaties neerlegt, omdat de originelen "*heden niet meer beschikbaar*" zijn, stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker deze laattijdig voorlegt. Verzoeker kan bezwaarlijk overtuigen waar hij beweert dat hij pas na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag zich ervan bewust werd dat hij zijn asielmotieven in de mate van het mogelijke diende te adstrueren aan de hand van bewijsstukken, nu uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds van in de beginfase van zijn eerste asielaanvraag erop gewezen werd dat het noodzakelijk is dat hij zijn asielrelaas "*op een zo volledig mogelijke wijze uiteenzet en dit met alle bewijselementen waarover hij/zij beschikt*", en verzoeker dit voor akkoord ondertekende (zie verslag DVZ, 24.02.2006). De bewering in het verzoekschrift dat hij op eigen initiatief probeerde opnieuw in contact te komen met zijn vader is bovendien strijdig met zijn eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal dat "*omdat mijn conditie in dit land niet zo leuk was, probeerde ik niet om hem te contacteren*" (gehoorverslag CGVS, p. 4). Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker slechts blote beweringen aanvoert die geen grondslag vinden in het administratief dossier. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn lakse handelwijze en desinteresse in zijn asielprocedure, wat geenszins kan wijzen op een waarachtige vrees voor vervolging. Verzoekers onverschillige houding haalt dan ook de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven onderuit.

3.4. Voorts kunnen de geboorteakte en rijbewijs hoogstens verzoekers identiteit aantonen, die *in casu* niet ter discussie staan. De afbeelding van verzoeker in een promotiefolder voor een onderwijsinstelling en de foto van zijn dochter hebben geen nexus met het voorgehouden asielrelaas en zijn dan ook niet dienend in onderhavige procedure. De verwijzingen in het verzoekschrift naar een verslag van Amnesty International doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Het volstaat immers niet te verwijzen naar algemene rapporten inzake de situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003,

nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Derhalve zijn de neergelegde documenten hoe dan ook niet van die aard dat zij vermogen het asielrelaas te adstrueren.

3.5. Verzoekers asielrelaas is ongeloofwaardig. Hij maakt niet aannemelijk ooit betrokken geweest te zijn bij politieke acties, laat staan van de oppositie in Ethiopië.

3.6. Verzoekers algemene en theoretische beschouwingen over vluchtelingenrecht vermogen evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient dan ook vast te stellen, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier, dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag terecht heeft afgewezen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Volgens verzoeker *“kan men in de beslissing geen verdere motivering voor de weigering terug vinden.”* Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK